

ПРЪДГОВОРЪ.

«Когато на 1891 г. налезе отъ печатъ тая книга въ Букурещъ, азъ вече се намирахъ тамъ отъ преди една година, дѣто бѣхъ се установилъ слѣдъ екстерниранieto ми отъ България. Желалъ да прѣведе на български тая историческа книга, толкова интересна и занимателна за насъ, по най-важната частъ отъ историята на освободителната война — прочутата Плевненска обсада, но на коричкиятъ на книгата стоеше на чело: «преводътъ е забраненъ», и това строго запрѣщение ме накара да потърся автора и за да искамъ позволенieto му. Търсахъ да намеря тоя Румънскъ, Стефанъ Жеоржеску, когото Богъ запазилъ — както пишеше тогава в. «Луга» — за да остави единъ безсмъртенъ документъ, достоенъ за Румънския народъ», и знаехъ ли кого намерихъ въ тоя Стефанъ Жеоржеску? Да не ви се вижда странно любезни читатели; азъ намерихъ въ него единъ нашъ Стоянъ Георговъ, на когото баба мж, Никуллина Тончева, която се помина на слѣдующата година на 118 годишна възраст, не знаеше никакъ румънски да говори, а родителитъ му азияха да говорятъ по-добъръ български — Разградско нарѣчие, отъ дѣто бѣхъ родомъ — отъ колкото румънски; а той сѣция, писателя на книгата, приврзанъ снъ на новото си отечество, Румъния, дѣто се е родилъ и за независимостта и славата на които се е билъ и падналъ равенъ при Царъвекската обсада, не бѣ забравилъ *отечеството на отциитъ си*, и когато на 1893 г. се ожени, първото си дѣте, момче, кръсти съ името: Борисъ. Стефанъ Жеоржеску има извѣстно образование, говори и чете български — зная на родителитъ си, въ дома на които го е научилъ. Книгата му бѣше представена въ Румънската Академия на Наукитъ и удостоена съ надлѣжната похвала и насърчване. При отпечатването тия «Спомени» на особна книга ще поговоримъ за това по на пространно».

Съ тая бѣлѣжка се започна обнародването на «Спомени» въ 48 брой на в. «Миръ». Сега при отпечатването имъ на особна книга, намираме тая бѣлѣжка достаточна изяснителна, за да нѣма нужда отъ допълненieto, което обобщавахме въ нея. А въѣсто него ние допълняме краткия си прѣдговоръ съ печатавия епидолъ въ брой 79 на в. «Миръ», слѣдъ свършването на подлстника, съ собственото писмо до мене на автора.

Уважаваме патриотическиятъ чувствъ, изразени отъ автора на «Спомени», къмъ новото му отечество Румъния. Самъ азъ, въ дни на тревоги и опасности, на два пѣти намервахъ тамъ приближикъ; въ първия мѣсецъ, като политически емигрантъ, отъ 1862 до 1871, и въ второто време, като политически изгнаникъ, отъ 1890 до 1894. Въ първото се касе до историческата истина, по румъно-

